

ဒရန်ရွှေမျှား စက်ဦးနှောက်

နှင့်

ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် ဝတ္ထုတိုများ

[ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေ]

ပြည်ရွှေဘို

ကုန်းဘောင်မင်းဆက် (၁)ဆက်မြောက်တွင် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၉၉ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့၌ သာယာဝတီမင်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကုန်းဘောင်မင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရွှေဘိုမင်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ခေါ်တွင် တော်မူသော အမရပူရ ဒုတိယမြို့တည် နန်းတည် မင်းတရားသည် ဘိုးတော်မင်းတရား၊ နောင်တော်မင်းတရားတို့ ၏ အရိုက်အရာတော်ဖြစ်သော ရွှေထီးရွှေနန်းနှင့်တကွ၊ တိုင်းကားနိုင်ငံအားလုံးကို တရားသဖြင့် ထိန်းသိမ်းအုပ်စိုးတော်မူသောအခါ တိုင်းပြည်နိုင်ငံအားလုံးသည် လွန်စွာပင် ဝပြောသာယာလျက် ရှိရကား နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသား၊ ဆွေတော်မျိုးတော်၊ သားတော်သမီးတော် များမှာ အားလပ်သော အချိန်များ ၌ ဘုရားပုထိုးများကို သွားရောက် ဖူးမျှော်ကြခြင်း၊ မင်းညီမင်းသားများမှာ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊ စစ်ထိုးစစ်တက် အစရှိသည့် ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော အတတ်များကို သင်ကြားလေ့ကျင့်ခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများမှာ လည်း ယောက်ျားများမှာ စစ်တုရင်ထိုးခြင်း၊ ခြင်းခတ်ခြင်း၊ လက်ဝှေ့သတ်ခြင်း၊ မိန်းကလေးများမှာ လည်း ရက်ကန်း၊ ဗိုင်းငင် အစရှိသော အလုပ်တို့ ဖြင့်သာ အားလပ်သော အချိန်များကို ကုန်လွန်ကြစေကုန်၏။

ဤကဲ့သို့ နိုင်ငံတော်ကြီး ဝပြောသာယာလျက်ရှိစဉ်၊ ရွှေဘိုမြို့ ကျေး

လက် "ဆီးဖြူကုန်း" ရွာအနီး၊ ဘုရားပွဲတစ်ပွဲတွင် လွန်စွာပင် စည်ကားလျက် ရွှေမြို့တော်ကြီးနှင့်တကွ ရတနာပူရ၊ အင်းဝ၊ စစ်ကိုင်းစသော မြို့များမှ များစွာပင် ဘုရားဖူး လာရောက်ကြလေရာ၊ ၎င်းဘုရားပွဲ ရုပ်သေးစင်တစ်စင်၏ အနီး၊ လှည်းယာဉ်လေး တစ်ခုပေါ်တွင် အသက် ၁၃နှစ်အရွယ်ရှိ အသားဖြူဖြူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ၁၆နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ သူငယ်မတစ်ယောက်၊ အသက် ၄၀ကျော်အရွယ်ရှိ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးကာ လွန်းပုဆိုး တစ်ပတ်ရစ်ကို ဝတ်လျက် လှည်းနောက်သို့ တင်ပါးလွှဲချကာ ထိုင်နေသော အသက် ၂၀ခန့်ရှိ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်နှာသွယ်သွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လှည်းဦးတွင် ခြေချကာ ကြိုးကြီးချိတ်ပုဆိုးတို့ ဝတ်လျက် ပွဲဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ထိုင်နေသော အသက် ၂၅နှစ် အရွယ်ခန့် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း အသားညိုညို ယောက်ျားတို့ သည် ရုပ်သေးပွဲကို ကြည့်ရှုရင်း လက်ဖက်များကို စားကာ စကားပြောဆိုလျက် ရှိကုန်၏။ ထိုလှည်းယာဉ်ပေါ်ရှိ လူများ အနက် အသက် ၁၃နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိ အသားဖြူဖြူ သူငယ်မကလေးမှာ ရွှေဘိုမြို့ မြောက်ပြင်သူကြွယ်ဘွဲ့ခံ ဦးရွှေဌေး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်လေရာ အမည်မှာ မခင်သီဟု ခေါ်တွင် လေသည် ။ မခင်သီ၏ မိခင်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် သေဆုံးခဲ့သဖြင့် ဦးရွှေဌေးမှာ သမီးကလေး တစ်ယောက်အား အရိပ်ကြည့်လျက် အလိုလိုက်၍ ထားခဲ့လေရာ၊ အမိအုပ်ထိန်း၍ မကြီးပြင်းရသော သမီးပင် ဖြစ်သော်လည်း လော်လီခြင်းကင်းလျက် အဖ၏ စကားကို အစဉ်မပြတ် နာယူမှတ်သားလေ့ရှိခြင်း အဖအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ ကို နေ့ညမပြတ် ပြုစုခြင်း၊ ရတနာသုံးပါးတို့ကို ရိုသေကိုင်ရှိုင်းခြင်း စသည် တို့ ကြောင့် အသက်ငယ်၍ အပျိုဖြန်းကလေးမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ၎င်းနှင့်သိသူအပေါင်းတို့ မှာ များစွာ ချီးမွမ်းလေ့ရှိကြကုန်၏။ မခင်သီမှာ များစွာပင် မချောလှသော်လည်း

ထင်ပေါ်သွယ်တန်းသော နှာတံ၊ သမင်မ၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ တောက်ပသောမျက်လုံး၊ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော အသားအရေရှိလျက် ဝတ်ပုံစားပုံ သွားလာပုံတို့ မှာ ၊ အလှထက်အယဉ်က ပိုပြီးလျှင် စကားပြောသော အခါများ ၌ လည်း ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကို အစဉ်မပြတ် ထားတတ်ပေ၏။ ၎င်းအနီးတွင် ထိုင်နေသူမှာ မခင်သီ၏ မိခင် သေဆုံးပြီး သည့်နောက် ငယ်စဉ်ကပင် မခင်သီအား သမီးအရင်းကဲ့သို့ ပြုစုစောင့်ထိန်းနေသူ ဒေါ်ဖြူဖြစ်လေသည်။ ။ ဒေါ်ဖြူ၏ နံဘေးတွင် အပြာရောင် ဖဲလုံချည်ကိုဝတ်လျက် ထိုင်နေသူ အသက်၁၆နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုမှာ ရေနံချောင်းမြို့စား ယင်းတော်ဝန်ကြီး၏ သမီး တင်တင်ကြီးဖြစ်၍ လှည်းဦးတွင် ထိုင်နေသော အသက် ၂၅ခန့် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ အသားညိုညိုနှင့်လူမှာ တင်တင်ကြီး၏ မောင် မောင်မောင်တုတ် ဖြစ်လေသည်။ ။ တင်တင်ကြီးနှင့် မောင်မောင်တုတ်တို့ မှာ မိမိတို့ ဖခင် ယင်းတော်ဝန်ကြီးနှင့်အတူ ရွှေဘိုမြို့သို့ ခေတ္တလာရောက်ကြစဉ် ဘုရားပွဲနှင့် ကြိုကြိုက်သည့် အလျောက် ဦးရွှေဌေးကပင် ဘုရားပွဲသို့ လိုက်ပါရန် ခေါ်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ မခင်သီတို့ နှင့်အတူ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသခင်။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ဘုရားသည် နန်းရပ်ထီးဖြူကို ရယူတော်မူပြီးနောက်၊ ယင်းတော်ဝန်ကြီးအား သဒ္ဓါတော်မူသဖြင့် ရေနံချောင်းမြို့စားရာထူးကို ပေးသနားခဲ့လေရာ သားဖြစ်သူ မောင် မောင် တုတ် မှာ လေးပစ်ခြင်း၊ ဓားခုတ်ခြင်း၊ လှံကစားခြင်း၊ လက်ဝှေ့သတ်ခြင်းတို့ တွင် တတ်စွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ၊ အဖ၏ ရာထူးကို အားကိုးကာ ဆိုးသွမ်းဟော့ရမ်းသော လူများ နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ရွှေပြည်တော်အတွင်း၌ ရေနံချောင်းမြို့စားသား မောင်မောင်တုတ်ဟု ဆိုလျှင် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ကြရကုန်၏။ သို့သော်လည်း ဆိုးသွမ်းဟော့ရမ်း၍ မ

ကောင်းသော အကျင့်စာရိတ္တရှိသော သူများမှာ အများအားဖြင့် နှုတ်ထွက်ချီတတ်လေရာ၊ မောင်မောင်တုတ်မှာ လည်း မိမိ၏ မကောင်းသော အကျင့်ဆိုးများကို ပြီးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချိုသာချေငံသော စကားများ ဖြင့်လည်းကောင်း ဖုံးအုပ်၍ ထားတတ်ပေ၏။ လူပုံမှာ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေး၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ အသားခပ်ညိုညိုရှိ၍ တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်လိုက ကောင်းသောအရာဌာနတွင် ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသော အရာဌာနတွင် ဖြစ်စေ၊ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်၊ ရက်ရက်စက်စက်၊ ပြုလုပ်မည့်ဟန် ရှိလေ၏။ ၎င်း၏ နှမ တင်တင်ကြီးမှာ မိမိမောင်ကဲ့သို့ အသားခပ်ညိုညိုရှိ၍ ချောမောလှပသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း လှပသော ယောက်ျားပျိုများကို မြင်လျှင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် မကြာမကြာ ကြည့်ရှုလိုသော မငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေလည်း ရှိလေရာ၊ လှည်းနောက်မီးတွင် ထိုင်နေသူ ယောက်ျားပျိုအား စကားပြောကြသည့်အတွင်း မကြာမကြာ စိုက်၍ ကြည့်ရှုမိလေ၏။ ထိုသူငယ်မှာ ရွှေဘိုနယ်၊ ဝက်လက်ရွာသူကြီး ဦးမှူးသား မောင်မျိုးမြင့်ဖြစ်၍ ပွဲတော်သို့ ပွဲကြည့်ရန် မြင်းစီး၍ လာခဲ့လေရာ မခင်သီတို့ လှည်းကို တွေ့လေ၏။

၎င်းအဖမှာ ဝက်လက်ရွာသို့ သူကြီး၏ ရာထူးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့၍ မသွားမီ၊ ရွှေဘိုမြို့၌ နေစဉ်အခါ အိမ်နီးပါးချင်း ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းငယ်စဉ်ကပင် ယောက်ျားပျိုနှင့် မခင်သီတို့ မှာ ကစားဖက်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြင့် စကားစမြည် ပြောဆို၍ နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ရုပ်သေးပွဲကို တစ်ခဏမျှ ကြည့်ရှုကြပြီးနောက် မောင်မျိုးမြင့်သည် လှည်းအောက်သို့ ခုန်၍ ဆင်းကာ "ဟုတ်တယ် ခင်ခင်ရဲ့ ၊ ကျုပ်လည်း ဝက်လက်မှာ နေရတာ တယ်ပြီးမပျော်ဘူး။ သည် တော့ ရွှေမြို့တော်

ကြီးသွားပြီး အမှုတော်ထမ်းဖို့ လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေတယ်။ ဖေဖေကလည်း သဘောတူပါရဲ့ "ဟု ပြောကာ၊ မောင်မျိုးမြင့်မှာ မကြာမီ အမရပူရ မြို့သို့ သွားရောက် အမှုတော် ထမ်းမည့် အကြောင်းများကို မခင်သီအား လွန်စွာစိတ်လေးလှသော အမှုအရာဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် လှည်းပေါ်ရှိ လူများအား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေ၏။ မောင်မျိုးမြင့် ထွက်သွားလျှင် လှည်းဦးတွင် ထိုင်နေသူ မောင်မောင်တုတ်သည် မခင် သီဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို ခပ်ရွှန်းရွှန်းထားလျက်၊ "ဒီအကောင်က ဘယ်ကလဲခင်ရဲ့ "ဟု မေးလေရာ၊ မခင်သီမှာ မောင်မျိုးမြင့်သည် မိမိနှင့် ငယ်ငယ်ကပင် သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ မိမိအား နှမအရင်းကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ကြောင်း၊ ၎င်း၏ အဖ ဦးမှူးဆိုသူမှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးနှင့် ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြ၍ အရိုက်အရာကို ရရှိတော်မူသောအခါ ဝက်လက်ရွာသူကြီး ရာထူးကို ပေးကမ်းချီးမြှင့်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဝက်လက်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရကြောင်းဖြင့် ပြောလေရာ၊ မောင်မောင်တုတ်မှာ စိတ်ထဲတွင် များစွာမခံချင်သောစိတ် ရှိသော်လည်း မျက်နှာကို ခပ်ချိုချိုထားလျက်၊ "ဒီသူငယ် အတော်သားပဲ။ ချောလည်း ချောပါရဲ့ "ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည် တွင် မခင်သီမှာ မိမိအား စောင်းမြောင်း ပြောဆိုသည် ကိုသိ၍ မျက်နှာညိုကာ သွားပြီးလျှင် ပွဲကိုသာစိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ တင်တင်ကြီးမှာ မောင်မျိုးမြင့် လှည်းပေါ်သို့တက်၍ လာစကပင် ၎င်းအား အမှတ်မဲ့ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ အနည်းငယ် မေတ္တာသက်ဝင်၍ လာသောစိတ် ပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့သော်လည်း မခင်သီနှင့် မောင်မျိုးမြင့်တို့ စကားပြောပုံဆိုပုံ ကြည့်ရှုပုံတို့ ကို မြင်ရသောအခါ မိမိနှင့် မဆိုင်ကြောင်းကိုသိ၍ အားလျော့လျက်၊ မောင်မောင်တုတ် ပြောသောစကားကို လိုက်ပြီးလျှင် "ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီးရဲ့ ။ ဒီလူကိုမြင်တော့ ကျွန်မတို့ မတ္တရာဝန်ထောက်မင်းရဲ့ သား ခင်

မောင်ကြီးနဲ့ မတူဘူးလား"ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မောင်မောင်တုတ်က မျက်နှာထားနှင့် "ကောင်မလေးက စကားများ လိုက်တာ၊ ပွဲကြည့်မှာ ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး "ဟု ငေါက်လိုက်သဖြင့် စကားပြောသံများ တိတ်ဆိတ်၍ သွားပြန်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်မောင်တုတ်မှာ ရွှေမြို့တော်ကြီး စည်ကားကြောင်း ၊ မိမိ၏ ဖခင်နှင့်တကွ မိမိမှာ မည်မျှလောက် ဩဇာတိက္ကမကြီးမားကြောင်း၊ ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး တည်ထားတော်မူခဲ့သော ရွှေဂူဘုရား ပွဲတော်အချိန် ကျရောက်သောအခါ ထိုပွဲတော်မှာ အထူးသဖြင့် စည်ကားသဖြင့် မခင်သီတို့ သားအဖမှာ တစ်ခါတစ်ခေါက် လာရောက်ကြ စေလိုကြောင်းများ ဖြင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် စိတ်မကျေနပ်သေးသည် နှင့် နောက်ဆုံး၌ "ခင်ခင်ရယ် ဒီလိုအသုံးမကျတဲ့ အကောင်ကို အရောတဝင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ "ဟု ပြောလိုက်ရာ။

မခင်သီမှာ လွန်စွာဒေါသထွက်သော်လည်း အမျက်ကို ချုပ်တီးလျက် "ကျွန်မက အရောဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုတုတ်ရဲ့ ။ အခန့်သင့်တွေ့တာနဲ့ သူကစပြီး ပြောလေတော့ ခင်လည်း ရိုင်းရာကျမှာ စိုးလို့ ပြောရတာပါဟု သာ ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လောက် ရှိသောအခါ မိမိတို့ အနီးသို့ လှည်းယာဉ်တစ်စီး ဆိုက်၍ လာပြီးလျှင် လှည်းပေါ်မှ "မခင်သီ၊ မခင်သီ သမီးဟု ခေါ်သော အသံကြားသဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းလှည်းပေါ်မှာ မိမိ၏ ဖခင် ဦးရွှေဌေးနှင့် ရေနံချောင်းမြို့စားကြီးကို မြင်ရလေ၏။ ဦးရွှေဌေးသည် မခင်သီနှင့် မောင်မောင်တုတ်တို့ အား "ကိုင်းကွယ် ပြန်ကြပါစို့ရဲ့ သမီးရယ်။ အိပ်ချင်လှပါပြီ။ ဟောဒီမှာ မြို့ဝန်မင်းကို တွေ့တာနဲ့ လှည်းပေါ်မှာ ခေါ်ခဲ့ရတယ်"ဟု ပြောကာ နှုတ်ခမ်းမွေး

ကောင်းကောင်း နှင့် လူတစ်ယောက်အား လက်ညှိုးထိုးလျက် "ဟောဒါ
က စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်မင်းပဲ သမီးရဲ့ ။ သမီးက ငယ်လို့ မှတ်မိမယ် မဟုတ်
ဘူး ။ ကိုင်းကိုင်း ပြန်ကြမယ်။ ညဉ့်လည်း နက်လှပြီ"ဟု ပြောကာ
လှည်းများကို နွားတပ်ပြီးနောက် ညဉ့်နက်သည် နှင့် အိမ်သို့ပြန်၍ သွား
ကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ ရေနံချောင်းမြို့စားလည်း ဦးရွှေဌေးအိမ်သို့
လာရောက်ကာ ငယ်စဉ်ကပင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း သားရေး
သမီးရေးများကို နှီးနှောတိုင်ပင်လျက် ရှိကြကုန်၏။ အတန်ကြာ
စကားပြောဆိုကြပြီးနောက် ဦးရွှေဌေးက "ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့ မြို့စား
ရဲ့ ။ ကျုပ်သမီးကလည်း အလိမ္မာကလေးပါ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘာမှ စိုး
ရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ မြို့စားမင်းရဲ့ သားကိုသာ အပေါင်းအသင်းကို ဂရုစို
က်ဖို့ ဆုံးမပါဦး"လို့ ပြောလေရာ၊ ရေနံချောင်းမြို့စားက "ကြား
သလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး သူဌေးမင်းရယ်။ စကားဆိုတာ
အင်မတန် ကားတာကလား"ဟု ပြောကာ အတန်ကြာ စကားနှီးနှော
ပြောဆိုလျက် ဦးရွှေဌေးမှာ မိမိစကားကို များစွာမလွန်စေရဘဲ ငယ်သူ
ငယ်ချင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိတို့ သားသမီးများကို လက်ထပ်ထိမ်းမြား
ခြင်းသည် မိဘတို့ ၏ ဝတ္တရားဖြစ်သည့်အလျောက် မခင်သီကို နားချ
ပြောဆိုဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအရာမျိုးတွင် ကလေးများ ၏ သဘော
ကိုလည်း သိရမှ ကောင်းသဖြင့် ၎င်းတို့ ၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ဆိုင်း
ကြည့်ရှုရန် သင့်ကြောင်း၊ မောင်မောင်တုတ်ကိုလည်း ရွှေဘိုမြို့သို့ မ
ကြာမကြာ စေလွှတ်စေလိုကြောင်း စသည် ဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ရေနံ
ချောင်းမြို့စားလည်း ဦးရွှေဌေးနှင့်အတူ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက်
နောက်တစ်နေ့၌ပင် မိမိ၏ သားသမီးများ နှင့်အတူ အမရပူမြို့သို့
ပြန်သွားလေ၏။
